

Diego Lucci

Abstracts of all publications submitted for habilitation, organized in accordance with the Minimal National Indicators (MNI)

Summary:

Section C

- **Number of points: 300 (MNI 200, namely: 100 for associate professor + 100 for full professor)**

Section D

- **Number of points: 640 (MNI 400, namely: 200 for associate professor + 200 for full professor)**
 - **D6:** Articles and reports published in academic editions that are indexed in world-renowned academic databases. Number of points: **30** (30x1)
 - **D7:** Articles and reports published in non-indexed peer-reviewed editions or edited collective volumes. Number of points: **40** (10x4)
 - **D8:** Studies published in academic editions that are indexed in world-renowned academic databases. Number of points: **427.5** (45x9 + 45/2)
 - **D9:** Studies published in non-indexed peer-reviewed journals or edited collective volumes. Number of points: **142.5** (15x9 + 15/2)

C3: Habilitation work – monograph:

- **Number of points: 300 (100x3)**

1. Lucci, D. (2021). *John Locke's Christianity*. Cambridge: Cambridge University Press. 244 pages. ISBN 9781108873055.

John Locke's religious interests and concerns permeate his philosophical production and are best expressed in his later works on religion, which represent the culmination of his studies. In this book Diego Lucci provides a thorough analysis and a reassessment of Locke's unique, heterodox, internally coherent version of Protestant Christianity, which emerges from "The Reasonableness of

Christianity" and other public as well as private writings. In order to clarify Locke's views on morality, salvation, and the afterlife, Lucci critically examines Locke's theistic ethics, biblical hermeneutics, reflections on natural and revealed law, mortalism, theory of personal identity, Christology, and tolerationism. While emphasizing the originality of Locke's Scripture-based religion, this book calls attention to his influences and context and explores the reception of his theological ideas. Moreover, the book highlights the impact of Locke's natural and biblical theology on other areas of his thought, thus enabling a better understanding of the unity of his work.

Религиозните интереси и разсъждения на Джон Лок проникват във философското му творчество и са най-ясно изразени в по-късните му трудове за религията, които представляват кулминацията на неговите изследвания. В тази книга Диего Лучи прави задълбочен анализ и преоценка на Локовата уникална, хетеродоксална, вътрешно изчистена версия на протестантското християнство, която произтича от "Разумността на християнството" и други негови произведения – някои известни на широката публиката, други - не. За да изясни възгледите на Лок за морала, спасението и живота в отвъдното, Лучи критично изследва теистичната етика на Лок, библейската херменевтика, размишленията му за природните и божествени закони, мортализма, теорията за личната идентичност, христологията и религиозната толерантност. Като подчертава оригиналността на основаващата се върху Светото Писание Локова религия, тази книга насочва вниманието към влиянията върху неговите богословски идеи, към техния контекст и рецепция. Освен това книгата извежда на преден план въздействието на естествената и библейска теология на Лок върху други области, към които той насочва мисълта си, като по този начин дава възможност за по-добро разбиране на единството на неговото творчество.

2. Lucci, D., Bernardini, P. (2012). *The Jews, Instructions for Use: Four Eighteenth-century Projects for the Emancipation of European Jews*. Boston: Academic Studies Press. 214 pages. ISBN 9781936235742. (Authored by Lucci: pp. 16-138 – i.e., 123 pages).

This book examines the four most important projects for Jewish emancipation in eighteenth-century Europe. The essays presented in this volume analyze the proposal advanced by the freethinker John Toland in 1714 and three projects of the 1780s, formulated by the state official Christian Wilhelm von Dohm in Frederick

the Great's Prussia, the economist Count D'Arco in Mantua under Habsburg rule, and the Abbé Henri Grégoire in France on the eve of the Revolution. Focusing on the combination of humanitarian and utilitarian arguments and objectives in the proposals to redefine the legal and social status of the Jews, this book is a particularly useful resource for scholars and students interested in the history of Jewish-Gentile relations and the Age of Enlightenment.

Тази книга разглежда четирите най-значими проекта за еврейска еманципация в Европа през XVIII век. Представените в този том статии анализират предложението на деиста Джон Толанд през 1714 г. и още три проекта от 80-те години на XVIII век: на държавния чиновник Кристиан Вилхелм фон Дом в Прусия от времето на Фридрих Велики, на икономиста граф Д'Арко в Мантуа от времето на управлението на Хабсбургите и на абат Анри Грегوار във Франция в навечерието на революцията. Книгата набляга на съчетанието от хуманитарни и утилитарни аргументи и цели в предложенията за предефиниране на правния и социалния статус на евреите и е особено полезен ресурс за учени и студенти, интересувани се от историята на отношенията на евреите с представителите на други религии в епохата на Просвещението.

3. Lucci, D. (2008). *Scripture and Deism: The Biblical Criticism of the Eighteenth-Century British Deists*. Bern: Peter Lang. 256 pages. ISBN 9783039112548.

This book deals with the British deists' biblical hermeneutics, its roots, and its effects on European culture and society. Deist thinkers such as John Toland, Anthony Collins and Matthew Tindal pointed out the historical and anthropological origins of positive religions. Focusing on the human roots of Judaism, Christianity, Islam and Ancient Paganism, they aimed at supporting their efforts in favor of toleration and freedom of thought. In the context of the deists' researches on the history of positive religions, the study of the Scriptures had a key role. Deists and freethinkers opposed the influence that Christian doctrines and authorities had on political and social life. They analyzed the Bible in order to disprove the supernatural foundations of Christianity and of Christian institutions, and, therefore, to promote the free search for truth. This book thus stresses the significance of the deists' biblical criticism for the development of Enlightenment views of religion and for the secularization of Europe.

Книгата анализира библейската херменевтика на британските деисти, нейните корени и влиянието ѝ върху европейската култура и общество. Деисти като Джон Толанд, Антъни Колинс и Матю Тиндал посочват историческия и антропологичния произход на позитивните религии. Като се спират на човешкия произход на юдаизма, християнството, исляма и езичеството, те си поставят за цел да подкрепят усилията на тези религии по посока на толерантността и свободната мисъл. В контекста на изследванията на деистите, свързани с историята на положителните религии, изучаването на Светото писание има ключова роля. Деистите и други представители на свободната мисъл се противопоставят на влиянието на християнските доктрини и властови структури върху политическия и социалния живот. Те анализират Библията, за да опровергават свръхестествените основи на християнството и на християнските институции и да насърчат свободното търсене на истината. Книгата подчертава значението на библейската критика в произведенията на деистите за развитието на просвещенските идеи относно религията, както и за секуларизацията на Европа.

D4: Published monograph that has not been presented as primary habilitation work: N/A

D5: Published book based on defended Ph.D. or Doctor of Science dissertation: N/A

D6: Articles and reports published in academic editions that are indexed in world-renowned academic databases:

- **Number of points: 30 (30x1)**

1. Lucci, D. (2017). "Deism, Freethinking and Toleration in Enlightenment England." *History of European Ideas*, vol. 43(4), pp. 345-358 (i.e., 14 pages). ISSN 0191-6599. Web of science

Focusing on John Toland, Anthony Collins and Matthew Tindal, this article argues that the English deists' tolerationist ideas played a significant role in their religious thinking, which consisted of their "religious thoughts" and their "thoughts about religion." As regards their "religious thoughts," those deists regarded rationality as the highest state of human existence, because only the proper use of reason could

lead humanity to true morality, happiness and (at least in Tindal's case) eternal salvation. Thus, they considered toleration, entailing freedom of conscience, thought and expression, as a necessary means to enable humankind to pursue "true religion," namely rationality. As to their "thoughts about religion," they appropriated and rethought the foundational sources and tenets of the Judeo-Christian tradition (and, in Toland's case, of Islam as well) for a twofold purpose: they attempted to debunk the divine right system of power, which opposed toleration and was widely considered to be based on Christian texts and principles; moreover, they aimed at assimilating the original versions of the three major Abrahamic religions, which in their opinion taught morality and toleration, into their own deistic worldviews, which they tried to prove truer and historically more reliable than the positive religions of their time.

Като се фокусират върху възгледите на Джон Толанд, Антъни Колинс и Матю Тиндал, авторите на тази статия твърдят, че идеите за религиозна толерантност на английските деисти са изиграли важна роля за формиране на религиозната им философия, която се състои от техните „религиозни възгледи“ и техните „възгледи за религията“. Що се отнася до техните „религиозните възгледи“, тези деисти разглеждат рационалността като най-висшето състояние на човешкото съществуване, защото само правилното използване на разума може да доведе човечеството до истински морал, щастие и (поне в случая на Тиндал) вечно спасение. В този смисъл те разглеждат толерантността, включваща в себе си свобода на съвестта, мисълта и словото, като необходимо средство, което да даде възможност на човечеството да преследва „истинската религия“, а именно рационалността. Що се отнася до техните „възгледи за религията“, те приспособяват и преосмислят основополагащите източници на юдео-християнската традиция (а в случая на Толанд и на исляма) с двойна цел: да развенчаят основаващата се на божествения закон властова система, която се противопоставя на толерантността и според широко разпространеното мнение стъпва върху християнски текстове и принципи. Освен това те си поставят за цел да подчинят на своя деистки мироглед оригиналните версии на трите основни авраамически религии, които според тях учат на морал и толерантност. Опитват се също така да докажат, че деистката версия е по-истинска и исторически по-надеждна от съвременните им позитивни религии.

D7: Articles and reports published in non-indexed peer-reviewed editions or edited collective volumes:

- **Number of points: 40 (10x4)**

1. Lucci, D. (2014). "The Suppression of the Jesuits and the Enlightenment Discourse of Jewish Emancipation: Two Parallel Historical Phenomena." In Bernauer, J., Maryks, R.A. (eds.) *"The Tragic Couple": Encounters between Jews and Jesuits* (pp. 87-102 – i.e., 16 pages). Leiden: Brill. ISBN 9789004260375.

This chapter argues that the suppression of the Society of Jesus in 1773 and the Enlightenment discourse of Jewish emancipation in the 1780s resulted from the combination of the Enlightenment discourse of human emancipation and the state-making process in 18th-century Europe. At that time, the political authorities of many European countries adopted the Enlightenment struggle for the emancipation of man, and they adjusted it to their purposes, while many supporters of emancipation saw the state as the entity that could best put their theories into practice. The combination of these two factors led to the shaping of the modern state as an all-encompassing, panoptical, superpersonal entity, one that could not tolerate opinions and lifestyles divergent from the models of self-realization and social inclusion that it attempted to impose. In that scenario, the Society of Jesus, commonly perceived as a "state within the state," was first expelled from many Catholic countries and then suppressed, while the Jews, generally regarded as a "nation within a nation," were required to renounce their communal lifestyle and assimilate into surrounding society.

В тази глава се лансира твърдението, че гоненията срещу представителите на йезуитския орден през 1773 г. и просвещенският дискурс на еврейската еманципация през 80-те години на XVIII век са резултат от съчетанието от просвещенския дискурс на човешката еманципация и процеса на формиране на държави в Европа през XVIII век. По това време политическата власт в много европейски държави приема стремежа на Просвещението към еманципация на човека и го приспособява за собствените си цели.

Същевременно много поддръжници на еманципацията възприемат държавата като субект, който може най-добре да приложи техните теории на практика. Съчетанието от тези два фактора води до оформянето на съвременната държава като всеобхватна, паноптична, свръхличностна цялост, която не толерира мнения и начин на живот, различни от моделите на самореализация

и социално включване, които тя се опитва да налага. В този контекст йезуитският орден, който обикновено се възприема като „държава в държавата“, е забранен в много католически страни и е жестоко преследан, докато евреите, които обикновено се считат за „нация в нацията“, трябва да се откажат от типичния за тях начин на живот и да се слеят с обществото, в което живеят.

2. Lucci, D. (2012). “Religione naturale ed ebraismo nel revival settecentesco del deismo di Herbert di Cherbury” [Natural Religion and Judaism in the Eighteenth-Century Revival of Herbert of Cherbury’s Deism]. In Amodio, P., D’Antuono, E., Giannini, G. (eds.) *L’etica come fondamento. Scritti in onore di Giuseppe Lissa* [Ethics as Foundation: Studies in Honor of Giuseppe Lissa] (pp. 213-218 – i.e., 6 pages). Napoli: Giannini. ISBN 9788874315703.

This paper reconsiders the impact of the late Renaissance thinker Lord Edward of Herbert of Cherbury, and particularly of his book *De Veritate* (1624), on the development of deism in Enlightenment England. In doing so, the paper pays special attention to the works of English deists like Matthew Tindal and Thomas Morgan who, in the 1730s, proposed theories of natural religion very similar to Herbert’s religion of nature. According to Herbert, natural religion consisted of a few principles, emphasizing above all the existence of a Supreme Being, an afterlife with reward and punishment, and morality as the best form of worship. Moreover, Herbert believed that some revealed moral precepts, such as the Decalogue and Christ’s teachings, were consistent with the religion of nature. However, he regarded natural religion as universal, necessary, and sufficient to salvation. A similar view of the religion of nature emerged in the works of later deists, such as the aforesaid Tindal and Morgan, whose theories indeed echoed Herbert’s philosophy in many respects.

Този доклад преразглежда влиянието на философа от късния Ренесанс лорд Едуард Хърбърт Чербъри, и по-специално на неговата книга *De Veritate* (1624) („За истината“) върху развитието на деизма по време на английското Просвещение. Докладът обръща специално внимание на произведенията на английски деисти като Матю Тиндал и Томас Морган, които през 1730 г. предлагат теории за естествената религия, много сходни с религията на природата на Хърбърт. Според него естествената религия се състои от няколко принципа, подчертаващи преди всичко съществуването на висша

сила, на задгробен живот, в който биваме възнаградени или наказани, и на морала като най-добрата форма на вярата. Освен това Хърбърт вярва, че някои божествени морални принципи, като десетте божии заповеди и проповядваното от Христос учение, са в съответствие с естествената религия. Той разглежда естествената религия като универсална, необходима и достатъчна за спасение на душата. Подобен възглед за религията на природата се появява в произведенията на по-късните деисти, като гореспоменатите Тиндал и Морган, чиито теории са повлияни от философията на Хърбърт в много отношения.

3. Lucci, D. (2011). "Allosemitismo ed emancipazione ebraica" [Allo-Semitism and Jewish Emancipation]. D'Antuono, E. (ed.) *Vita ebraica e mondo moderno. Esperienze, memoria, "nuovo pensiero"* [Jewish Life and the Modern World: Experiences, Memory, "New Thinking"] (pp. 17-34 – i.e., 18 pages). Napoli: Giannini. ISBN 9788874315369.

This essay examines the intellectual and cultural dynamics that led to the emancipation of European Jews starting in the late eighteenth century. In considering the ambiguity of Enlightenment views on Judaism and the Jews, this essay employs the interpretive category of "allo-Semitism," first formulated by sociologist Zygmunt Bauman in an article of 1998. Bauman described allo-Semitism as the consideration of Jews as radically different. He saw allo-Semitism as rooted in proteophobia – namely, in the fear of things or people who are able to change and adapt to different situations while resisting pressures to conform. This is the case of European Jews who, embodying an alternative religion, culture, and lifestyle in Christian and then secular western society, have always been regarded as the others *par excellence* by the majority among whom they lived. Allo-Semitic attitudes emerged prominently during the debates on Jewish emancipation in the Age of Enlightenment and later, both among philo-Semitic and anti-Semitic intellectuals. As Bauman observed, both philo-Semitism and anti-Semitism are indeed grounded in a view of Jews as intrinsically different – a view that is at the core of allo-Semitism.

Статията разглежда интелектуалната и културна динамика, довела до еманципацията на европейските евреи в края на XVIII век. Като разглежда двусмислеността на просвещенските възгледи за юдаизма и евреите, този текст използва интерпретационната категория „алосемитизъм“, формулирана за първи път от социолога Зигмунт Бауман в статия от 1998 г. Бауман описва

алосемитизма като идея за възприемането на евреите като радикално различни. Той намира корените на алосемитизма в протеофобията - страха от неща или хора, които могат да се променят и адаптират към различни ситуации, като същевременно се противопоставят на конформисткия натиск. Такъв е случаят с европейските евреи, които възплъщават алтернативна религия, култура и начин на живот, както в християнското, така и по-късно в светското западно общество. По тази причина винаги са били считани от заобикалящите ги мнозинства за другите *par excellence*. Алосемитските нагласи излизат наяве по време на дебатите за еврейската еманципация в епохата на Просвещението и по-късно, както сред фило-, така и сред анти-семититски настроените интелектуалци. Както отбелязва Бауман, и филосемитизмът, и антисемитизмът всъщност се основават на възгледа за евреите като същностно различни - възглед, който е в основата на алосемитизма.

4. Lucci, D. (2005). "Filosemitismo e apocalittica nell'ermeneutica biblica di Isaac Newton" [Philo-Semitism and Apocalypitics in Isaac Newton's Biblical Hermeneutics]. *Materia Giudaica*, Vol. 10(1), pp. 135-150 (i.e., 14 pages). ISSN 2282-4499.

This article examines the basic elements of Isaac Newton's biblical criticism, with a particular focus on Newton's philo-Semitism and his theories about the Apocalypse. In order to demonstrate the complexity of Newton's philosophy and the recent growing interest in his hermeneutics, this study also takes into account the most important critical essays on Newton's theological thought.

Тази статия разглежда основните елементи на библейската критика на Исак Нютон с особен акцент върху неговия филосемитизъм и върху теориите му за Апокалипсиса. За да покаже сложността на философията на Нютон и нарастващия напоследък интерес към неговата херменевтика, това изследване взема предвид и най-важните критически текстове, посветени на богословската мисъл на Нютон.

D8: Studies published in academic editions that are indexed in world-renowned academic databases:

- **Number of points: 427.5 (45x9 + 45/2)**

1. Lucci, D. (2021). "The Biblical Roots of Locke's Theory of Personal Identity." *Zygon: Journal of Religion and Science*, vol. 56(1), pp. 168-187 (i.e., 20 pages) ISSN 1467-9744. Scopus

Locke's consciousness-based theory of personal identity resulted not only from his agnosticism on substance, but also from his biblical theology. This theory was intended to complement and sustain Locke's moral and theological commitments to a system of otherworldly rewards and sanctions as revealed in Scripture. Moreover, he inferred mortalist ideas from the Bible, rejecting the resurrection of the same body and maintaining that the soul dies at physical death and will be resurrected by divine miracle. Accordingly, personal identity is neither in the soul, nor in the body, nor in a union of soul and body. To Locke, personal identity is in consciousness, which, extending "backwards to any past Action or Thought," enables the self, both in this life and upon resurrection for the Last Judgment, to recognize that "it is the same *self* now it was then; and 'tis by the same *self* with this present one that now reflects on it, that that Action was done" (*Essay* II.xxvii.9).

Теорията на Лок за основаваща се върху съзнанието личностна идентичност е резултат не само от неговия агностицизъм по отношение на субстанцията, но и на библейската му теология. Тази теория има за цел да допълни и поддържа моралния и богословски ангажимент на Лок спрямо зададената в Светото Писание система от награди и наказания в отвъдното. Освен това той извлича морталистки идеи от Библията, като отхвърля възкресението в същото тяло и твърди, че душата умира при физическа смърт и бива възкресена с божествено чудо. В този смисъл личната идентичност не е нито в душата, нито в тялото, нито в съюза между душа и тяло. За Лок личностната идентичност е в съзнанието, което се простира „назад към всяко минало действие или мисъл“, и позволява на Аза, както в този живот, така и при възкресението за Страшния съд да осъзнае, че „сега съм същият аз, който бях тогава и този мой настоящ аз, който разсъждава върху дадено действие, е същият, който някога е извършил действието“ („Опит върху човешкия разум“ II.xxvii.9).

2. Lucci, D. (2019). "From Unitarianism to Deism: Matthew Tindal, John Toland, and the Trinitarian Controversy." *Études Épistémè. Revue de littérature et de civilisation (XVIe–XVIIIe siècles)*, vol. 35, <https://journals.openedition.org/episteme/4223> <https://doi.org/10.4000/episteme.4223> (27 pages in PDF version, downloadable from the website of the journal) ISSN 1634-0450. Web of Science

The Trinitarian controversy in late seventeenth-century England saw the confrontation of Unitarian theologians, who drew on Socinianism and other theological traditions in denying the Trinity, and Trinitarian divines, who provided different justifications of the Trinitarian dogma, mainly through metaphysical speculation. The Trinitarian controversy also gave some deist thinkers, such as Matthew Tindal and John Toland, the opportunity to express even more heterodox views than the ideas of Unitarians like Stephen Nye, who rejected the doctrine of the Trinity but still affirmed the divine authority of Scripture and the saving power of Christian revelation. Some historiography has described Tindal's *Letter to the Reverend the Clergy* (1694) and *Reflections on ... the Doctrine of the Trinity* (1695) and Toland's *Christianity Not Mysterious* (1696) as essentially Unitarian books, indebted to Socinianism and Locke's way of ideas. However, in their works of the mid-1690s, Tindal and Toland employed historical, critical, and philological methods that subjected Scripture to the criteria of unprejudiced reason and scholarship. Thus, they rejected the possibility of "truths above reason" and reduced revelation to merely a "means of information." In these writings, both Tindal and Toland actually adapted Locke's way of ideas to their respective views and purposes. Tindal's tracts on the Trinity prefigured the religion of nature that he later explained in *Christianity as Old as the Creation* (1730), whereas Toland's *Christianity Not Mysterious* was significantly influenced by Spinoza's biblical hermeneutics. Briefly, Tindal's and Toland's works from the mid-1690s were already deistic in essence.

Спорът за Светата Троица в края на XVII век в Англия противопоставя унитарни богослови, които се опират на социнианството и други богословски традиции, отричащи съществуването на Светата Троица, и богослови, които привеждат различни основания за тринитарната догма, главно чрез метафизични размишления. Тринитарният спор също така дава възможност на някои деисти като Матю Тиндал и Джон Толанд да изразят още по-хетеродоксални възгледи от тези на унитаристи като Стивън Най, който

отхвърля учението за Светата Троица, но все пак утвърждава божествения авторитет на Светото Писание и спасителната сила на християнското откровение. Някои историографи описват „Писмото до преподобното духовенство“ на Тиндал (1694) и неговите „Размисли върху учението за Светата Троица“ (1695), както и „Християнството без мистерии“ (1696) на Толанд като произведения по същество унитарни, черпещи от социнианството и идеите на Лок. В своите произведения от средата на 90-те години на XVII в. обаче Тиндал и Толанд използват исторически, критически и филологически методи, за да анализират Светото Писание с непредубеден разум и с научен подход. По този начин те отхвърлят възможността за „истини отвъд разума“ и свеждат Откровението на свети Йоан Богослов до „средство за информация“. В тези произведения Тиндал и Толанд всъщност адаптират идеите на Лок към техните собствени възгледи и цели. Трактатите на Тиндал за Светата Троица предначертavat естествената религия, която по-късно той развива в „Християнството старо като сътворението“ (1730 г.), докато в „Християнството без мистерии“ Толанд е значително повлиян от библейската херменевтика на Спиноза. Накратко казано, произведенията на Тиндал и Толанд от средата на XVII в. вече са деистични по своята същност.

3. Lucci, D. (2019). “The Law of Nature, Mosaic Judaism, and Primitive Christianity in John Locke and the English Deists.” *Entangled Religions*, vol. 8, <https://er.ceres.rub.de/index.php/ER/article/view/8354/7703> <https://doi.org/10.13154/er.8.2019.8354> (33 pages in PDF version, downloadable from the website of the journal) ISSN 2363-6696. Scopus

In their attempts to revive “true religion,” Locke and several English deists, such as Toland, Tindal, Chubb, Morgan, and Annet, focused on the relationship between the Law of Nature, the Law of Moses, and Christ’s teaching. However, Locke and the deists formulated different conceptions of the Law of Nature and its relationship with natural religion, Mosaic Judaism, and primitive Christianity. Locke saw the history of human knowledge of morality and religion as a process of gradual disclosure of divinely given truths – a process culminating in Christian revelation. He argued that the Law of Faith, established by Christ, had complemented the Law of Nature and superseded the Law of Moses. Conversely, the deists maintained that the only true religion was the universal, eternal, necessary, and sufficient religion of nature founded on the Law of Nature. They thought that Jesus had merely reaffirmed the Law of Nature, accessible to natural reason, without adding anything to it. Concerning Mosaic Judaism, there were

significant differences between Toland and later deists. Toland considered Mosaic Judaism to be on a par with primitive Christianity, since he viewed both the Law of Moses and Christ's precepts as essentially grounded in the Law of Nature. Conversely, Tindal and Chubb judged the ritual prescriptions of the Mosaic Law superseded by Christ's revival of natural religion. Morgan and Annet went even further, for they identified true Christianity with the religion of nature, but criticized Mosaic Judaism as a corruption of natural religion. Briefly, Locke and the English deists aimed to recover true religion from long-lasting distortions. However, their rethinking of the relationship between the Law of Nature, the Mosaic Law, and Christ's message led to different conceptions, uses, and appropriations of natural religion, Mosaic Judaism, and primitive Christianity in their attempts to restore what they perceived as true religion.

В опитите си да възродят „естествената религия“, Лок и някои английски деисти като Толанд, Тиндал, Чъб, Морган и Анет, се фокусират върху връзката между природния, Моисеевия и Христовия закон. Лок и деистите обаче формулират различни концепции за природните закони и връзката им с естествената религия, юдаизма на Моисей и първобитното християнство. Лок вижда историята на човешкото познание за морала и религията като процес на постепенно разкриване на божествено дадени ни истини - процес, който стига своя връх в християнското откровение. Той твърди, че установеният от Христос закон на вярата е допълнил природния закон и е заменил закона на Моисей. Деистите от своя страна твърдят, че единствената истинска религия е универсалната, вечна, необходима и достатъчна естествена религия, основана на природния закон. Те смятат, че Исус просто е препотвърдил дотъпния за естествения разум природен закон, без да добавя нищо към него. В отношението им към Моисеевия юдаизъм има значителни разлики между Толанд и по-късните деисти. Толанд разглежда Моисеевия юдаизъм наравно с примитивното християнство, тъй като за него Моисеевият закон и Христовото учение са основани върху природния закон. За разлика от Толанд, Тиндал и Чъб приемат, че ритуалните предписания на Моисеевия закон са заменени от Христовото възраждане на естествената религия. Морган и Анет стигат още по-далеч като отъждествяват истинското християнство с естествената религия, но критикуват Моисеевия юдаизъм като изопачение на тази норма. Накратко казано, Лок и английските деисти имат за цел да възстановят естествената религия, като отстранят някои отдавна наложени изкривявания. Преосмислянето на връзката между природния, Моисеевия и Христовия закон обаче води до различни концепции, тълкувания и приспособявания на естествената религия,

Моисеевия юдаизъм и примитивното християнство с идеята да се възстанови това, което те възприемат като истинска (естествена) религия.

4. Lucci, D. (2018). "Political Scepticism, Moral Scepticism, and the Scope and Limits of Toleration in John Locke." In Rebiger, B. (ed.), *Yearbook of the Maimonides Centre for Advanced Studies* (pp. 109-144 – i.e., 36 pages). Berlin-Boston: De Gruyter. ISBN 9783110577686. Web of Science

This essay reconsiders the impact of Locke's moral and soteriological concerns on his approach to religious toleration. Accordingly, the essay reassesses the scope and limits of Locke's tolerationism in its development from *A Letter concerning Toleration* (1689) to *The Reasonableness of Christianity* (1695). In doing so, the essay calls attention to the skeptical dimension of Locke's thought – particularly to his political skepticism. While Locke never denied religious truth (which he identified with the Gospel), he questioned the human ability to perfectly comprehend and communicate religious truth. Consequently, he supplied a negative justification of a limited toleration on the part of the state. However, he never advocated complete freedom of conscience. In the *Letter*, he simply delineated the criteria regulating the relationships between political authorities and religious societies, as well as between different religious societies. Later, in the *Reasonableness* he did not describe affiliation to a church as essential to salvation. This position implicitly made denominationally uncommitted Christians tolerable. However, Locke argued that acceptance of the Christian Law of Faith was not only necessary to salvation, but also beneficial to moral conduct, in that it encouraged moral practice through incentives such as otherworldly rewards and sanctions. This position is problematic, since Locke avoided extending toleration from competing conceptions of salvation to competing conceptions of the good. But, according to Locke, those who believed in God, although rejecting the Christian Law of Faith, were still tolerable because they acknowledged the divinely given Law of Nature (obedience which Locke regarded as a duty) and, thus, they could meet at least minimally decent moral standards. This is why Locke did not exclude non-Christian believers from toleration, while he was always intolerant of atheists and censured the immoral ideas held by Roman Catholics.

Тази статия преразглежда въздействието на моралните и сотериологичните възгледи на Лок върху подхода му към религиозната толерантност. Текстът преоценява обхвата и границите на Локовата подкрепа за толерантността в нейното развитие от „Писмо относно толерантността“ (1689) до „Разумността

на християнството“ (1695), като по този начин насочва вниманието към скептичното измерение на мисълта на Лок - особено към неговия политически скептицизъм. Макар и никога да не отрича религиозната истина (която той отъждествява с Евангелието), Лок поставя под съмнение човешката способност да разбира напълно и предава религиозната истина. Оттук произтичат негативните му основания за ограничена толерантност от страна на държавата. Той обаче никога не се застъпва за пълната свобода на съвестта. В „Писмо относно толерантността“ Лок просто очертава критериите, регулиращи отношенията между политическите власти и религиозните общности, както и между самите религиозни общности. По-късно, в „Разумността на християнството“, той не възприема принадлежността към определена църква като необходимо условие за спасение. Тази позиция негласно приобщава необвързаните с никоя деноминация християни. Лок обаче твърди, че приемането на християнския закон и вярата е не само необходимо за спасението, но и полезно, тъй като насърчава моралното поведение чрез стимули като награди или наказания в отвъдното. Тази позиция е проблематична, тъй като Лок не разширява идеята за толерантност от конкурентни концепции за спасение към конкурентни концепции за доброто. Според Лок вярващите в Бог, дори и да отхвърлят християнските закони, все пак могат да бъдат приобщени, защото признават дадения свише природен закон (Лок смята послушанието за дълг) и отговарят на минималните морални стандарти. Ето защо Лок не изключва толерантно отношение към нехристияните, но винаги е бил нетолерантен към атеистите и е осъждал поддържаните от римокатолиците неморални идеи.

5. Lucci, D. (2018). “Ante-Nicene Authority and the Trinity in Seventeenth-Century England.” *Intellectual History Review*, Vol. 28(1), pp. 101-124 (i.e., 24 pages). ISSN 1749-6977. Scopus

This article investigates the growth and decline of the use of the ante-Nicene Fathers in relation to Trinitarian issues in seventeenth-century apologetics. Anglican apologists referred to the writings of the ante-Nicene Fathers as the earliest and most reliable testimonies of Christianity *contra* what they perceived as Popish, Puritan, and Socinian corruptions of the true religion. On the other hand, Catholic, Reformed, and anti-Trinitarian polemicists stigmatized the incompatibility of the ante-Nicenes' writings with the Trinitarian dogma formulated at Nicaea and elaborated by the post-Nicene Fathers. In response, several Church of England divines attempted to defend their engagement with the

ante-Nicene Fathers from the criticisms of Catholic, Reformed, and anti-Trinitarian polemicists, which exposed their use of the ante-Nicenes in Trinitarian matters to the charge of priestcraft. The historical narratives employed by Anglican apologists ultimately proved ineffective, and even provided various heterodox thinkers, such as John Toland, with additional arguments against the Trinitarian dogma.

Тази статия изследва перипетиите в употребата на наследството на християнските отци от времето преди Никеийския събор като основа за разрешаване на тринитарните въпроси в апологетиката от XVII век. Англиканските апологети се позовават на писанията на предникейските отци като на най-ранните и надеждни свидетелства за християнството в противовес на това, което те възприемат като папски, пуритански и социниански отклонения от истинската религия. От друга страна, католическите, реформаторски и антитринитарни полемисти заклеят съчиненията на християнските отци като несъвместими с тринитарната догма, формулирана в Никея и доразвита от следникейските отци. В отговор на това, някои англикански духовници се опитват да защитят своята обвързаност с християнските отци от критиките на католически, реформаторски и антитринитарни полемисти, като по този начин употребата на текстовете на предникейските отци става повод за обвинения в манипулативност. Използваните от англиканските апологети исторически разкази в крайна сметка се оказват неефективни и дори предоставят на различни хетеродоксални мислители като Джон Толанд допълнителни аргументи срещу тринитарната догма.

6. Lucci, D. (2018). "John Locke on Atheism, Catholicism, Antinomianism, and Deism. *Etica e Politica*, vol. 20(3), pp. 201-246 (i.e., 46 pages). ISSN 1825-5167. Scopus, Web of Science

Locke's religious conception of morality played a primary role in shaping his views on toleration and salvation. In *A Letter Concerning Toleration* (1689), Locke excluded from toleration atheists, whom he considered inherently immoral, and Roman Catholics, whose morals he judged harmful to society. In *The Reasonableness of Christianity* (1695), he turned to Christian revelation in search of the foundations of morality. His moralist soteriology denied the possibility of salvation to those who, like antinomians and deists, rejected Christ's moral and salvific message. To Locke, antinomians denied any importance to good works, while deists relied on natural reason alone, thus neglecting the limits of unassisted

reason and the weakness of human nature. Nevertheless, Locke's hostility to antinomianism and deism did not lead him to invoke the civil power against antinomians and deists, whom he judged still able to understand, albeit partially and imperfectly, the divine law and, thus, to behave morally.

Религиозната концепция на Лок за морал изиграва основна роля при формирането на възгледите му за толерантността и спасението. В "Писмо относно толерантността" (1689) Лок изключва атеистите от числото на заслужаващите толерантност, тъй като ги счита за изначално неморални. Изключва и римокатолиците, чийто морал оценява като вреден за обществото. В „Разумността на християнството“ (1695) Лок се обръща към християнското откровение в търсене на основите на морала. Неговата моралистична сотериология отрича възможността за спасение на хора като антиномистите и деистите, които отхвърлят моралното, спасително послание на Христос. За Лок антиномистите отричат значението на добрите дела, докато деистите разчитат само на естествения разум, като по този начин пренебрегват границите на самостоятелния ум и слабостта на човешката природа. Въпреки отрицателното си отношение към антиномианството и деизма Лок не призовава за действия на държавната власт срещу поддръжниците им, които според него все пак са в състояние да разберат, макар и частично и несъвършено, божествения закон и да възприемат нормите на моралното поведение.

7. Lucci, D., Wigelsworth, J.R. (2015). "“God does not act arbitrarily, or interpose unnecessarily”: Providential Deism and the Denial of Miracles in Wollaston, Tindal, Chubb, and Morgan.” *Intellectual History Review*, vol. 25(2), pp. 167-189 (i.e., 23 pages). ISSN 1749-6977. Scopus

In their attacks on miracles, the English deists adopted various strategies, which can be classified into two main groups. On the one hand, Charles Blount, John Toland, Anthony Collins, Thomas Woolston, and Peter Annet, although employing different concepts of reason and having different views of God and nature, rejected miracles on the basis that God is unable to contravene the eternal, immutable, and mechanical laws of nature. On the other, William Wollaston, Matthew Tindal, Thomas Chubb, and Thomas Morgan, whose theories on natural religion presented striking similarities, saw God as unwilling to interpose in human or natural affairs. They shunned the possibility of miraculous events while simultaneously acknowledging the presence and efficacy of divine providence in the government

of the universe. In other words, they considered God as the active governor of the universe, rather than a distant and inert clockmaker removed from Creation, but they held that God would not suspend the laws of nature, in which his impartial wisdom, forethought, and goodness found perfect expression. This paper provides a thorough analysis of Wollaston's, Tindal's, Chubb's, and Morgan's views on natural religion, providence, and miracles, in an attempt to revalue their role in the context of English deism, shed new light on the nature of providential deism, and clarify their position in the debate on miracles in Enlightenment England. An accurate analysis of providential deism in regard to the issue of miracles is critical to advancing our understanding of English deism and of the relationship between Enlightenment and religion. Such an analysis indeed enables us to avoid, on the one hand, teleological interpretations of the Age of Enlightenment as a "secular age" characterized by "irreligion" and, on the other, historiographical theses that, considering the Enlightenment as essentially an offshoot of the traditional Christian worldview, fail to appreciate its originality and importance for the making of modern Western culture.

В опитите си да отрекат съществуването на чудеса, английските деисти възприемат различни стратегии, които могат да бъдат класифицирани в две основни групи. От една страна, Чарлз Блаунт, Джон Толанд, Антъни Колинс, Томас Улстън и Питър Анет, въпреки че използват различни концепции за разума и имат различни възгледи за Бог и природата, отхвърлят чудесата въз основа на това, че Бог не е в състояние да противоречи на вечните, неизменни и механични природни закони. От друга страна, Уилям Уоластън, Матю Тиндал, Томас Чъб и Томас Морган, чиито теории за естествената религия поразително си приличат, виждат Бог като нежелаещ да се намесва в човешки или природни дела. Те отричат възможността за случването на чудодейни събития, като същевременно признават присъствието и влиянието на божественото провидение в управлението на вселената. С други думи, те смятат Бог за активен управител на вселената, а не за отдалечен и инертен майстор часовникар, отстранен от Сътворението. В същото време вярват, че Бог няма да наруши природните закони, които са съвършено проявление на доброто и израз на Неговата безпристрастна мъдрост и проникателност. Тази статия предоставя задълбочен анализ на възгледите на Уоластън, Тиндал, Чъб и Морган за естествената религия, провидението и чудесата, като си поставя за цел да направи преоценка на ролята им в контекста на английския деизъм, да хвърли нова светлина върху природата на провиденциалния деизъм и да изясни позицията на деистите в дебата за чудесата по време на английското Просвещение. Точният анализ на отношението на

провиденциалния деизъм към въпроса за чудесата е от решаващо значение за нашето разбиране за английския деизъм и за връзката между Просвещението и религията. Такъв анализ наистина позволява да бъдат опровергани от една страна телеологичните интерпретации на епохата на Просвещението като „светска епоха“, характеризираща се с „нерелигиозност“, а от друга страна дава възможност да бъдат развенчани различни историографски тези, които разглеждат Просвещението като отклонение от традиционния християнски мироглед и не успяват да оценят неговата оригиналност и значение за формирането на съвременната западна култура.

8. Lucci, D. (2014). “Henry Dodwell the Younger’s Attack on Christianity.” In Hudson, W., Lucci, D., Wigelsworth, J.R. (eds.), *Atheism and Deism Revalued: Heterodox Religious Identities in Britain, 1650-1800* (pp. 209-228 – i.e., 20 pages). Farnham: Ashgate. ISBN 9781409456803. Scopus

In the early 1740s, the book *Christianity Not Founded on Argument* caused a controversial debate in England. This book, which went through four editions between 1741 and 1746 and elicited more than twenty responses, was published anonymously and was attributed to Henry Dodwell the Younger (1706–1784), a son of the famous biblical scholar Henry Dodwell the Elder. Dodwell made an attack on any sort of rational theology, including theories of natural religion and physico-theology. He called attention to the limits and inadequacies of human reason and thus to the impossibility of attaining religious truth through a priori reasoning or based on the observation of nature. He endorsed Pyrrhonian skepticism. In the eighteenth century a skeptical approach to knowledge did not necessarily imply questioning religious beliefs. This enabled Dodwell to claim to be a defender of the Christian religion who had adopted a fideist position. Some contemporaries of Dodwell and even some recent commentators argued that his fideism was sincere. Conversely, this paper contends that Dodwell was a skeptic who questioned the very grounds of the Christian religion and, generally, of revealed religion. In fact, in his book Dodwell set faith *against* reason and ridiculed Scripture and those who blindly follow its dictates. He depicted the fideist viewpoint as disparaging rational inquiry not only with respect to Christian truth (which, according to fideists, humanity can attain only by the gift of grace), but also with regard to epistemological, moral and political issues. Briefly, *Christianity Not Founded on Argument* is essentially a satirical book and a parody of Christian fideism.

В началото на 40-те години на XVIII век книгата „Християнството, което не е основано на аргументи“ предизвиква ожесточен дебат в Англия. Книгата претърпява четири издания между 1741 и 1746 г. и предизвиква появата на повече от двадесет текста в отговор. Публикувана е анонимно и е приписвана на Хенри Додуел Младши (1706–1784), син на известния библиеист Хенри Додуел Старши. Додуел атакува всички видове рационална теология, включително естествената религия и физико-теологията. Той набляга на ограниченията и недостатъците на човешкия разум, от които произтича невъзможността за постигане на религиозна истина чрез априорни разсъждения или наблюдение на природата. Додуел подкрепя Пироновия скептицизъм. През XVIII век скептичният подход към знанието не означава непременно поставяне под съмнение на религиозните вярвания. Това позволява на Додуел да твърди, че е защитник на християнската религия, който е приел фидеистка позиция. Някои съвременници на Додуел и дори някои по-модерни учени твърдят, че неговият фидеизъм е искрен. В противовес на тези схващания, в тази статия се твърди, че Додуел е скептик, който поставя под съмнение самите основи на християнската религия и на всяка религия на откровението. Всъщност в книгата си Додуел противопоставя вярата и разума, осмива Светото Писание и онези, които слепо следват неговия диктат. Той представя фидеистката гледна точка като пренебрежителна спрямо рационалния подход не само към християнската истина (която според фидеистите човечеството може да постигне само чрез Божията благодат), но и към епистемологичните, моралните и политическите проблеми. Накратко казано, „Християнството, което не се основава на аргументи“ по същество е сатирична книга и пародия на християнския фидеизъм.

9. Lucci, D. (2014). “William Wollaston’s Religion of Nature.” In Hudson, W., Lucci, D., Wigelsworth, J.R. (eds.), *Atheism and Deism Revalued: Heterodox Religious Identities in Britain, 1650-1800* (pp. 119–138 – i.e., 20 pages). Farnham: Ashgate. ISBN 9781409456803. Scopus

William Wollaston’s *The Religion of Nature Delineated* went through eight editions between 1722, when it was first printed for a private audience, and 1759, with the first public edition of 1724 selling 10,000 copies. Moreover, it was translated into French in 1726 and German in 1728, and was favorably reviewed in the Parisian *Journal des sçavans* in 1727. Wollaston formulated one of the most original and debated versions of natural religion in eighteenth-century Britain, and

his work was well known in Continental Europe too, as it was one of the major influences on Voltaire's and Diderot's considerations of deism. However, although Wollaston's work had an important place in the philosophical and theological debate of eighteenth-century Britain and Europe, his philosophy is still largely neglected in historiography. Therefore, this chapter presents a comprehensive account of Wollaston's philosophy, with special focus on the sources he used, his religion of nature and moral rationalism, and his views on God and humanity, in an attempt to reassess the significance of his work in the context of eighteenth-century philosophical, moral, and religious thought.

„Описание на религията на природата“ на Уилям Уоластън е издадена осем пъти между 1722 г., когато за първи път е отпечатана за ограничена публика, и 1759 г. Първото достъпно за широката публика издание от 1724 г. се разпродава в тираж от 10 000 екземпляра. Освен това трудът е преведен на френски през 1726 г. и на немски през 1728 г., и получава положителна рецензия в Парижкия вестник *Journal des sçavans* през 1727 г. Уоластън формулира една от най-оригиналните и обсъждани версии на естествената религия във Великобритания през XVIII век, а неговата работа е добре известна и на континента, тъй като представлява едно от основните влияния върху съжденията на Волтер и Дидро за деизма. Въпреки че работата на Уоластън заема важно място във философския и богословски дебат във Великобритания и Европа през XVIII век, неговата философия е пренебрегвана от историографията. Ето защо тази глава представя изчерпателно философията на Уоластън с фокус върху източниците, които е използвал, неговата естествена религия и морален рационализъм, неговите възгледи за Бога и човека. Авторът си поставя за цел да направи преоценка на значението на приноса на Уоластън в контекста на философската, моралната и религиозната мисъл от XVIII век.

10. Lucci, D. (2013). “An Eighteenth-Century Skeptical Attack on Rational Theology and Positive Religion: Christianity Not Founded on Argument by Henry Dodwell the Younger.” *Intellectual History Review*, vol. 23(4), pp. 453-478 (i.e., 26 pages). ISSN 1749-6977. Scopus

In the early 1740s, one book caused turmoil and debate among the English cultural elites of the time. Entitled *Christianity Not Founded on Argument*, it was attributed to Henry Dodwell the Younger (1706-1784). This book went through four editions between 1741 and 1746, and the controversy that followed its publication involved

some of the major figures of English religious thought in the mid-eighteenth century. Dodwell has been variously depicted as a sincere fideist or as a deist attempting to debunk revealed religion. My position is that he was neither a fideist nor a deist. He indeed parodied the faith of those who rely completely on Scripture in religious as well as moral matters. On the other hand, he led a skeptical attack on any sort of rational theology, including deistic doctrines of natural religion, which identified “true” religion with the outcomes of unprejudiced rational inquiry, and Boylean and Newtonian physico-theologies, which aimed at proving God’s existence and the veracity of Christian revelation by combining physico-mathematical rationality with traditional theological concepts. In fact, Dodwell called attention to the limits and inadequacies of human reason and, hence, to the impossibility of achieving religious truth by either reflecting on human nature and morality (as most deists used to do) or investigating the physical world (as several freethinkers, most prominently the deist and pantheist John Toland, and such physico-theologians as Boyle, Newton and their followers did). For these reasons, Dodwell cannot be listed among the English deists of his time, but is to be regarded as a skeptic who ridiculed any sort of religious certainty and actually tended to unbelief.

В началото на 40-те години на XVIII век една книга предизвиква смут и дебати сред английския културен елит от онова време. Озаглавена "Християнство, което не е основано на аргументи" и приписвана на Хенри Додуел-младши (1706-1784), тази книга претърпява четири издания между 1741 и 1746 г., а в споровете, последвали нейното публикуване, се включват някои от основните фигури на английската религиозна мисъл в средата на XVIII век. Додуел е смятан от едни за искрен фидеист, а от други за деист, който се опитва да разобличи религията на откровението. Моята позиция е, че той не е нито фидеист, нито деист. Той наистина се отнася с насмешка към тези, които разчитат изцяло на Светото Писание в тълкованието на религиозни и морални въпроси. В същото време обаче остава скептичен по отношение на всички видове рационална теология, включително деистичните доктрини за естествената религия, които отъждествяват „истинската“ религия с резултатите от непредубеденото рационално дирене. Критично се отнася и към физико-теологията на Бойл и Нютон, които се опитват да докажат съществуването на Бог и достоверността на християнското откровение, съчетавайки физико-математическата рационалност с традиционните богословски понятия. Всъщност Додуел извежда на преден план границите и недостатъците на човешкия разум, от които произтича невъзможността той да достигне до религиозна истина чрез

размисъл върху човешката природа и морал (както правят повечето деисти) или чрез изследване на физическия свят (както постъпват някои изявени привърженици на свободната мисъл, сред които изпъкват деистът и пантеист Джон Толанд и някои физико-богослови като Бойл, Нютон и техните последователи). Поради тези причини Додуел не може да бъде включен в списъка на английските деисти от онова време, а трябва да се разглежда като скептик, който осмива всякакъв вид религиозна сигурност и клони към позицията на невярващия.

D9: Studies published in non-indexed peer-reviewed journals or edited collective volumes:

- **Number of points: 142.5 (15x9 + 15/2)**

1. Lucci, D. (2021). "Separating Politics from Institutional Religion: The Significance of John Locke's Theory of Toleration." *Dialogue and Universalism*, vol. 31(2) (2021), pp. 67-87 (i.e., 21 pages). ISSN 1234-5792.

Nowadays, more than three centuries after John Locke's affirmation of the separation between state and church, confessional systems of government are still widespread and, even in secular liberal democracies, politics and religion often intermingle. As a result, some ecclesiastical institutions play a significant role in political affairs, while minority groups and individuals having alternative worldviews, values, and lifestyles are frequently discriminated against. Locke's theory of religious toleration undeniably has some shortcomings, such as the exclusion of Roman Catholics and atheists from toleration and an emphasis on organized religion in *A Letter Concerning Toleration* (1689). However, Locke's theory of toleration, which presents a Christian's defense of the civil rights of those who have different religious opinions, still provides powerful arguments for the oft-neglected separation of politics from institutional religion, thereby urging us to leave theological dogmas and ecclesiastical authorities out of political life.

В наше време, три века след като Джон Лок утвърждава разделението между държавата и църквата, основаващите се върху вярата системи на управление са все още широко разпространени, а дори и в светските либерални демокрации политиката и религията често смесват своите функции. В резултат на това някои църковни институции играят важна роля в политическите дела, а определени малцинствени общности и отделни

индивиди с алтернативен мироглед, ценности и начин на живот често биват дискриминирани. Теорията на Лок за религиозната толерантност със сигурност има своите недостатъци като изключването на римските католици и на атеистите от обхвата на търпимостта и извеждането на преден план на институционалната религия в „Писмо относно толерантността“ (1689). Въпреки това идеите на Лок, които могат да се определят като защита от страна на християнина на гражданските права на хората с различни религиозни нагласи, и днес ни дават силни аргументи в полза на отделянето на политиката от институционалната религия, като по този начин ни подканват да изведем богословските догми и църковните власти извън политическия живот.

2. Lucci, D. (2020). “Locke and the Trinity.” *Studi lockiani. Ricerche sull’età moderna*, vol. 1, pp. 11-38 (i.e., 28 pages). ISSN 2724-4016.

In *The Reasonableness of Christianity, as Delivered in the Scriptures* (1695), John Locke described faith in Jesus the Messiah, repentance for sin, and obedience to the divine moral law as the fundamentals of the Christian religion. According to Locke, adherence to these fundamentals, along with the diligent study of the Bible, is what the Christian Law of Faith prescribes as essential to salvation. All other beliefs and practices are non-fundamental and, hence, irrelevant to salvation. Thus, Locke did not cover non-fundamentals in the *Reasonableness*. One of the beliefs omitted from Locke’s elucidation of Christianity is belief in the Trinity. This omission implicitly made belief in the Trinity unnecessary to salvation and was surprising to many, given also that the *Reasonableness* appeared in the middle of the Trinitarian controversy of the late seventeenth century. Therefore, some critics accused Locke of anti-Trinitarianism and Socinianism and also pressured him to explain his position on the Trinitarian doctrine. Although Locke abstained from publicly clarifying his views on the Trinity, he expressed, unsystematically and at times ambiguously, his views on Christ’s nature and mission in the *Reasonableness*, *A Paraphrase and Notes on the Epistles of St Paul*, and several theological manuscripts. Moreover, he focused on Trinitarian issues in “*Adversaria Theologica*,” “*Lemmata Ethica*,” and various other manuscripts. Locke’s public as well as private writings denote a Messianic and non-Trinitarian Christology, which, although presenting Socinian and Arian elements, was essentially grounded in Locke’s own reading of Scripture. Nevertheless, irenic and prudential reasons led him to avoid public discussion of the Trinitarian dogma, for he deemed it

inappropriate and immoral to fuel pointless and divisive debates and he considered it unwise to cause himself unnecessary troubles with the authorities.

В „Разумността на християнството както е представено в Светото Писание“ (1695) Джон Лок описва вярата в Спасителя Исус, в покаянието и в подчинението на божествения морален закон като основи на християнската религия. Според Лок придържането към тези основи, заедно с усърдното изучаване на Библията, е това, което законът на християнската вяра предписва като съществено за спасението на душата. Всички други вярвания и практики не са фундаментални и следователно нямат значение за спасението. По тази причина Лок не обсъжда несъществените аспекти в „Разумността на християнството“. Един от постулатите, които изпуска в своите разсъждения за християнството, е вярата в Светата Троица. С този си пропуск той негласно обявява вярата в Троицата за ненужна за спасението на душата, което изненадва мнозина, като се има предвид, че „Разумността на християнството“ се появява наред тринитарния спор в края на XVII век. Затова някои противници на Лок го обвиняват в антитринитаризъм и социнианство, и оказват натиск върху него да обясни позицията си по отношение на тринитарната доктрина. Въпреки че Лок се въздържа от публично изясняване на своите възгледи за Троицата, той изказва, несистемно и на моменти двусмислено, своето мнение за Христовата природа и мисия в „Разумността на християнството“, в „Парафраза и бележки към посланията на Свети Павел“ и в няколко други богословски ръкописа. Тринитарните въпроси са засегнати и в „Adversaria Theologica“, „Lemmata Ethica“ и други трудове. В известните на широката публика произведения, както и в личните ръкописи на Лок, е представена една месианска и нетринитарна христология, която, макар и да съдържа социниански и ариански елементи, по същество се основава на Локовата лична интерпретация на Светото Писание. В същото време благоразумието и желанието за помирение го карат да избягва публичното обсъждане на тринитарната догма, тъй като смята за неуместно и неморално да подклажда безсмислен разкол, а и му се струва неразумно да си създава ненужни проблеми с властите.

3. Lucci, D. (2020). “Reconciling Locke’s Consciousness-Based Theory of Personal Identity and His Soteriology.” *Locke Studies*, vol. 20, pp. 1-39 (i.e., 39 pages). <https://ojs.lib.uwo.ca/index.php/locke/article/view/7321> ISSN 2561-925X.

This article maintains that Locke's consciousness-based theory of personal identity, which Locke expounded in Book II, Chapter 27 of the second edition of *An Essay concerning Human Understanding* (1694), perfectly fits with his views on the resurrection of the dead, the Last Judgment, and salvation. The compatibility of Locke's theory of personal identity with his soteriology has been questioned by Udo Thiel and Galen Strawson. These two authors have claimed that Locke's emphasis on repentance, which he described as necessary to salvation in *The Reasonableness of Christianity* (1695), clashes with his notion of punishment as annexed to personality and, hence, to consciousness. *Pace* Thiel and Strawson, I argue that Locke's theory of personal identity is compatible with his concept of repentance. To this purpose, I first explain Locke's views on soul death and the resurrection of the dead on Judgment Day, when, according to Locke, we will all be raised from death by divine miracle, but only the repentant faithful will be admitted to eternal bliss while the wicked will be annihilated. Locke's mortalism, along with his agnosticism on the ontological constitution of thinking substances or souls, played a role in his formulation of a non-substantialist account of personal identity, because it denied the temporal continuity of the soul between physical death and resurrection and it rejected the resurrection of the same body. I then analyze Locke's consciousness-based theory of personal identity, with a focus on the implications of this theory regarding moral accountability. Finally, I turn my attention to Thiel's and Strawson's aforesaid considerations about Locke's views on consciousness and repentance. To prove that Locke's views on salvation are consistent with his theory of personal identity, I clarify Locke's soteriology, which describes not only repentance, but also obedience, faith, and the conscientious study of Scripture as necessary to salvation.

В тази статия се твърди, че основаната на съзнанието теория на Лок за личностната идентичност, изложена в книга II, глава 27 от второто издание на „Опит върху човешкия разум“ (1694), напълно се вписва в неговите възгледи за възкресението, Страшния съд и спасението на душата. Удо Тийл и Гален Стросън поставят под въпрос съвместимостта на теорията за личностната идентичност на Лок с неговата сотеиология. Двамата твърдят, че акцентът на Лок върху покаянието, което той описва като необходимо за спасението в „Разумността на християнството“ (1695), се сблъсква с идеята му за наказанието като продължение на личността, а оттам и на съзнанието. Приемайки тезата на Тийл и Стросън, аз все пак твърдя, че теорията за личностната идентичност на Лок е съвместима с неговата концепция за покаяние. За тази цел първо обяснявам възгледите на Лок за смъртта на

душата и възкресението на мъртвите в деня на Страшния съд, когато според Лок всички ние ще бъдем възкресени чрез божествено чудо, но само покаяните се вярващи ще бъдат допуснати до вечно блаженство, а нечестивите ще бъдат унищожени. Мортализмът на Лок, заедно с неговия агностицизъм относно онтологичната конституция на мислещите субстанции или душите, изиграва роля при формирането на несубстанциално обяснение за личностната идентичност, тъй като отрича времевата непрекъснатост в съществуването на душата между физическата смърт и възкресението, и отхвърля възкресението на същото тяло. След това анализирам базираната на съзнанието теория на Лок за личностната идентичност, като наблягам на последиците от тази теория по отношение на моралната отговорност. Накрая насочвам вниманието си към гореспоменатите съображения на Тийл и Стросън относно възгледите на Лок за съзнанието и покаянието. За да докажа, че възгледите на Лок за спасението съответстват на неговата теория за личностната идентичност, изяснявам сотериологията на Лок, която описва не само покаянието, но и послушанието, вярата и добросъвестното изучаване на Светото Писание като необходими условия за спасение.

4. Lucci, D., Bernardini, P. (2016). "Casanova on Suicide." In Cerman, I., Lucci, D., Reynolds, S. (eds.), *Casanova: Enlightenment Philosopher* (pp. 135-155 – i.e., 21 pages). Oxford: Voltaire Foundation. ISBN 9780729411844.

In his memoirs, the Venetian adventurer and writer Giacomo Casanova confessed that he had often felt the temptation of suicide, particularly, but not only, after failing to seduce a woman. Moreover, he wrote various pieces on this subject, including two long tracts: *Discorso sul suicidio* [Discourse on suicide], published in 1769, and *Nove dialoghi* [Nine dialogues], written in manuscript in 1782 but left unpublished by Casanova. These two tracts show an evolution in Casanova's views on suicide. While in *Discorso sul suicidio* Casanova attacks those who, like Voltaire, judge self-killing a legitimate action, in *Nove dialoghi* he seems torn between accepting the possibility of suicide and rejecting it as an impracticable option. Nevertheless, both tracts prove that, in matters of philosophy, Casanova was much less daring than he was in real life. In fact, his writings on voluntary death reflect the specificity of the Italian context, where the debate on this topic in the second half of the eighteenth century was dominated by the figure of the Celestine priest Appiano Buonafede and was still bound by intellectual, moral and psychological constraints imposed by the Catholic tradition. Casanova's *Discorso*

sul suicidio and *Nove dialoghi* were not among the most successful and influential contributions to the eighteenth-century debate on suicide. However, his views on self-killing represent an intriguing and provocative attempt to discuss this subject from a multifaceted perspective and, in some respects, are emblematic of the controversial nature of the European debate on this issue. Therefore, this paper analyses Casanova's major writings on suicide against the background of the European and Italian disputes on voluntary death.

В мемоарите си венецианският авантюрист и писател Джакомо Казанова признава, че често се е изкушавал да извърши самоубийство, особено, но не само, след като не успявал да съблазни жена. Пише и други текстове по този въпрос, включително два дълги трактата: *Discorso sul suicidio* [„Разсъждения върху самоубийството“], публикувана през 1769 г., и *Nove dialoghi* [„Девет диалога“], написани през 1782 г., но непубликувани от Казанова. Тези два трактата показват еволюция във възгледите на Казанова за самоубийството. Докато в *Discorso sul suicidio* напада онези, които като Волтер смятат самоубийството за обосновано действие, в *Nove dialoghi* той изглежда раздвоен между приемането на възможността за самоубийство и отхвърлянето му като неосъществима възможност. И двата трактата доказват, че в областта на философията Казанова е проявявал много по-малко дързост, отколкото в реалния живот. Всъщност неговите писания относно доброволната смърт отразяват спецификата на контекста в Италия, където водеща фигура в дебата по тази тема през втората половина на XVIII век е селестинският свещеник Апиано Буонафеде и гледните точки все още са обвързани с интелектуални, морални и психологически ограничения, наложени от католическата традиция. *Discorso sul suicidio* и *Nove dialoghi* на Казанова не са сред най-успешните и влиятелни приноси в дебата за самоубийството през XVIII век. Въпреки това неговите възгледи по темата представляват интригуващ и провокативен опит да се обсъди този въпрос от различни перспективи и в някои отношения са емблематични за противоречивия характер на европейския дебат по този въпрос. Тази статия анализира размишленията на Казанова за самоубийството на фона на диспутите за доброволната смърт в Италия и в Европа.

5. Lucci, D. (2015). “American Political and Social Life in Luigi Castiglioni's ‘Travels in the United States of North America’ (1790).” In Alayrac-Fielding, V., Welch, E.R. (eds.), *Intermédiaires culturels – Cultural*

Intermediarie (pp. 101-121 – i.e., 21 pages). Paris: Honoré Champion. ISBN 9782745327253.

In 1790, a book on the recently established United States of America, written in Italian and entitled *Viaggio negli Stati Uniti dell'America settentrionale fatto negli anni 1785, 1786 e 1787* [Travels in the United States of North America in the years 1785, 1786 and 1787] appeared in Milan. Its author was Luigi Castiglioni (1757–1832), a scion of one of the wealthiest and most influential families in Austrian-ruled Lombardy and a nephew of two prominent representatives of the Milanese Enlightenment, Pietro and Alessandro Verri. Castiglioni was a botanist who, before traveling to America, had already visited France and England and had befriended, among other important intellectuals of his time, Benjamin Franklin. Both his intention to explore the American flora and his interest in the political and legal system of the then newly established United States led him to visit this country and to write a detailed account of American society and politics. His book describes the political structures of the American states and contains the first Italian translation of the American Constitution. His observations on the political institutions of the United States are matched by a critical analysis of the relationships between the American political system and American society and economy. He focused, in particular, on the respect of individual liberties and on the federal system, which he depicted as an example of efficient government. Thus, this paper focuses on Castiglioni's account of American society and political institutions and highlights Castiglioni's significant role as a cultural intermediary. His *Viaggio* was indeed the first book that provided the educated elites of the Italian Peninsula with a thorough description of American society, politics and economy, and of the American landscape, flora and agricultural products.

През 1790 в Милано излиза книга за наскоро създадените Съединени американски щати, написана на италиански език и озаглавена *Viaggio negli Stati Uniti dell'America settentrionale fatto negli anni 1785, 1786 e 1787* [„Пътувания в Съединените щати на Северна Америка през 1785, 1786 и 1787 година“]. Неин автор е Луиджи Кастильони (1757–1832), потомък на едно от най-богатите и влиятелни семейства в управляваната от Австрия Ломбардия и племенник на двама видни представители на миланското Просвещение – Пиетро и Алесандро Вери. Кастильони е ботаник, който преди да отпътува за Америка, вече е посещавал Франция и Англия и се е сприятелил с Бенджамин Франклин, както и с други важни интелектуалци от онова време. Намерението му да изследва американската флора и интересът му към политическата и правната система на новосъздадените тогава Съединени

щати го карат да посети тази страна и да опише подробно американското общество и политика. Книгата му описва политическите структури на американските щати и съдържа първия италиански превод на американската конституция. Неговите наблюдения върху политическите институции на Съединените щати се съчетават с критичен анализ на връзките между американската политическа система и американското общество и икономика. Той се съсредоточава най-вече върху зачитането на индивидуалните свободи и върху федералната система, която представя като пример за ефективно управление. Настоящата статия разглежда разказа на Кастилиони за американското общество и политически институции, и подчертава значителната му роля като културен посредник. Неговата *Viaggio* наистина е първата книга, която предоставя на образования елит на Апенинския полуостров задълбочено описание на американското общество, политика и икономика, както и на американската природа, флора и селско стопанство.

6. Lucci, D. (2008). "Judaism and the Jews in the British Deists' Attacks on Revealed Religion." *Hebraic Political Studies*, vol. 3(2), pp. 177-214 (i.e., 38 pages). ISSN 1565-6640.

This article deals with the conceptualization of Judaism, Jewish history, and the Jewish people that characterized the seventeenth- and eighteenth-century British deists' criticism of revealed religion, from Herbert of Cherbury to Peter Annet. Although all the British deists aimed at setting aside revelation and at asserting the primacy of natural religion, they developed various epistemological methodologies in their analyses of positive religions. This article hence points out the similarities and differences in the deists' works concerning revealed religion, with special XVfocus on their considerations of Judaism.

Статията анализира концептуализацията на юдаизма, еврейската история и еврейския народ, която е характерна за критиката на британските деисти от XVII и XVIII век (от Хърбърт Чербъри до Питър Анет) към религията на откровението. Въпреки че всички британски деисти имат за цел да отхвърлят откровението и да утвърдят превъзходството на естествената религия, те разработват различни епистемологични методи за анализ на положителните религии. Статията посочва приликите и разликите в произведенията на деистите по въпросите на религията на откровението, като обръща специално внимание на техните размишления за юдаизма.

7. Lucci, D. (2007). "Judaism and Natural Religion in the Philosophy of William Wollaston." *British Journal for Eighteenth-Century Studies* [now titled: *Journal for Eighteenth-Century Studies*], vol. 30(3), pp. 363-387 (i.e., 25 pages). ISSN 1754-0208.

William Wollaston's *The Religion of Nature Delineated* (1722) was one of the most influential works on natural religion in the Age of Enlightenment. This book was reprinted several times and was also translated into French and German in the eighteenth century. Although largely neglected by the historiography on deism, Wollaston was one of the foremost deist thinkers of his time. While proposing a theory of natural religion that presented a rationalist ethics, he made a parallel between the religion of nature and various currents of rabbinic Judaism. He drew, in particular, on the works of Maimonides, whom he considered to be essentially an Aristotelian. However, he also borrowed from earlier medieval rabbis, such as Saadya, and from early modern Jewish thinkers who followed in the path of Maimonides, such as Joseph Albo. Comparing Wollaston's text with his rabbinic sources, this article examines Wollaston's borrowings from Jewish biblical commentaries and philosophical works in order to reassess the originality and uniqueness of his deism.

„Описание на религията на природата“ (1722) от Уилям Уоластън е едно от най-влиятелните произведения за естествената религия в епохата на Просвещението. Тази книга е препечатана няколко пъти и през XVIII век е преведена на френски и немски. Макар и пренебрегван до голяма степен от историографията на деизма, Уоластън е един от най-важните мислители-деисти на своето време. Въпреки че предлага теория за естествената религия под формата на рационалистична етика, той прави паралел между естествената религията и различните течения на равиническия юдаизъм. Опира се по-конкретно на произведенията на Маймонид, когото смята по същество за последовател на Аристотел. Заимства обаче идеи и от по-ранните средновековни равини като Саадия, и от ранномодерни еврейски мислители като Джоузеф Албо, които са споделяли идеите на Маймонид. Сравнявайки текста на Уоластън с неговите равинически източници, статията разглежда заемките от еврейски коментари на Библията и от философски произведения, за да направи преценка на оригиналността и уникалността на неговия деизъм.

8. Lucci, D. (2006). "Ebraismo e grecità nell'Italia tardomoderna. Studio sul 'Saggio sugli ebrei, e sui greci' di Giuseppe Compagnoni" [Judaism and Greek Culture in Late Modern Italy: A Study on Giuseppe Compagnoni's 'Essay concerning the Jews and the Greeks']. *Studi Veneziani*, n.s., vol. 51(2), pp. 473-542 (i.e., 69 pages). ISSN 1724-1790.

In the year 1792, the Italian jurist and political writer Giuseppe Compagnoni wrote and published a tract entitled *Saggio sugli ebrei, e sui greci* [Essay concerning the Jews and the Greeks]. This tract portrayed Jewish culture, arts, laws and political institutions as preferable to those of the ancient as well as modern Greeks. Compagnoni's *Saggio* was extremely original in that it described the Jews as people with a long and glorious history, praised their legal system, and emphasized the legacy of Jewish ethics and religious views in western culture. This tract was one of the earliest works highlighting the contributions of Jewish culture to the making of western civilization while, on the other hand, belittling the significance of Greek culture in a time of widespread neoclassicism. Due to its original approach to both Judaism and Greek culture, Compagnoni's book made a sensation and provoked four responses and a harsh debate, first among the Italian educated elites and then, also, among Greek intellectuals. This paper provides a thorough analysis of Compagnoni's *Saggio*, which is considered in the context of the Enlightenment's ambiguous attitude to Judaism and the Jews. The paper also examines the responses to the *Saggio* and their impact on the debate on this book.

През 1792 г. италианският юрист и политик Джузепе Компаньони пише и публикува трактат, озаглавен *Saggio sugli ebrei, e sui greci* [„Есе за евреите и гърците“]. Според този трактат еврейската култура, изкуство, закони и политически институции са за предпочитане пред тези на древните и съвременните гърци. *Saggio* на Компаньони е изключително оригинален текст, тъй като описва евреите като хора с дълга и славна история, възхвалява тяхната правна система и подчертава важноста на влиянието на еврейската етика и религиозни възгледи върху западната култура. Този трактат е едно от най-ранните произведения, в които авторът подчертава приноса на еврейската култура за създаването на западната цивилизация, като същевременно омаловажава значението на гръцката култура във време на

широкоразпространен неокласицизъм. Поради оригиналния си подход както към юдаизма, така и към гръцката култура, трактатът на Компаньони прави сензация и предизвиква четири отговора, както и остър дебат, първо сред образованя италиански елит, а след това и сред гръцките интелектуалци. Статията предоставя задълбочен анализ на *Saggio* на Компаньони, като го разглежда в контекста на двусмисленото отношение на Просвещението към юдаизма и евреите. Предмет на внимание са също така отговорите към *Saggio* и тяхното въздействие върху дебата, който предизвиква трактатът.

9. Lucci, D. (2005). “Cristianesimo e Islam secondo John Toland. Cristianesimo originale, concezioni islamiche e tolleranza religiosa nel ‘Nazarenus’ (1718)” [Christianity and Islam in John Toland’s Thought: Primitive Christianity, Islamic Views, and Religious Toleration in ‘Nazarenus’ (1718)]. *Atti dell’Accademia di Scienze Morali e Politiche*, vol. 116, pp. 349-370 (i.e., 22 pages). ISBN 9781248299487.

This article examines John Toland’s observations on the relationships between Christianity and Islam, with a special focus on the theories expounded in *Nazarenus*, an essay written in 1709-10 and published in 1718. Thus, this study takes into account Toland’s naturalistic interpretation of positive religions and highlights the irenical aims of Toland’s biblical criticism.

Тази статия разглежда разсъжденията на Джон Толанд върху връзките между християнството и исляма, като се спира най-вече на теорията, изложена в „Назарянинът“ – текст написан през 1709-10г. и публикуван през 1718 г. Изследването взема предвид натуралистичната интерпретация на Толанд относно позитивните религии и подчертава иреничните цели на неговата библейска критика.

10. Lucci, D. (2005). “Fra mito e realtà storica. Sulla presenza ebraica in America centrale e meridionale nell’epoca moderna” [Between Myth and Historical Reality: The Jewish Presence in Central and South America in the Early Modern Period]. *Cultura Latinoamericana*, vol. 7, pp. 329-350 (i.e., 22 pages). ISSN 1827-4315.

The European discovery of America provoked several questions about the nature and origins of Native American peoples. Whereas the theory that Native Americans had come from Asia became widespread already in the sixteenth century, some scholars in the sixteenth and seventeenth centuries, particularly Spanish missionaries and English millenarian writers, argued that those peoples were the descendants of the Ten Lost Tribes of Israel, who were thought to have dispersed into Asia after the end of the Babylonian Captivity in the sixth century BCE. The myth of the Ten Lost Tribes had important messianic and millenarian elements because, starting in the seventh and eighth century CE, the return of the Ten Lost Tribes was associated with the coming of the Messiah of the Jews and, among Christians, with the Second Coming of Christ. It is also for this reason that the Jews were unofficially readmitted to England in 1656, given that various Puritan theologians and leaders wanted to trigger the Second Coming of Christ by furthering the spread of the Jewish people everywhere in the world. On the other hand, several geographers, historians and philologists, in seventeenth-century Europe, rejected the thesis that Native Americans descended from the Ten Lost Tribes of Israel. The debate was particularly heated in the first half of the seventeenth century but then gradually came to an end after the 1660s, when messianic expectations were largely frustrated among Jews as well as Christians. This article examines the origins and growth of the debate on the mythical origins of Native Americans against the background of the discussions on the Jews' messianic beliefs, their legal status among Christians, and their conditions of life in the Americas in the early modern period. In doing so, the article reassesses the significance of that debate and its impact on European views of Jews and, hence, on the Jews' situation in Europe and in the Americas as well.

Откриването на Америка от европейците провокира редица въпроси, свързани с произхода на коренното население. През XVI век е широко разпространена идеята, че местните обитатели са дошли от Азия, но някои учени през XVI и XVII в., особено испанските мисионери и повлияните от идеите на милениализма английски автори, твърдят, че тези народи са потомци на десетте изгубени племена на Израел, за които се смята, че са се разпръснали в Азия след края на Вавилонския плен през VI век пр.н.е. Митът за десетте изгубени племена съдържа важни месиански и милениалистски елементи, защото завръщането на тези племена, което започва през VII и VIII век от н.е., се обвързва с идването на Месията за евреите и с Второто пришествие за християните. Именно по тази причина евреите са неофициално приети отново в Англия през 1656 г. – различни пуритански богослови и водачи искат да предизвикат Второто пришествие,

като подпомогнат разселението на еврейския народ навсякъде по света. От друга страна, някои европейски географи, историци и филолози от XVII век отхвърлят тезата, че коренното население на Америка произхожда от десетте изгубени племена на Израел. Дебатът е особено разгорещен през първата половина на XVII век, но постепенно затихва след 1660 г., когато надеждите за идването на Спасителя биват попарени както сред евреите, така и сред християните. Тази статия разглежда зараждането и разрастването на дебата за митичния произход на коренното население на фона на дискусиите относно месианските вярвания на евреите, техния законов статут сред останалите християни и условията им на живот в Америка в началото на ранната модерност. Подобен фокус позволява да се направи преоценка на значението на този дебат и неговото въздействие върху европейските възгледи за евреите, а оттам и върху положението им в Европа, в Северна и Южна Америка.

D10: Published chapter in a monograph with multiple authors: N/A

D11: Compiling of dictionaries: N/A